

Ảo Ảnh

Bùi Thị Như Lan

1

Rạng sáng, tiếng sóng biển ênh ang đánh thức ta sau đêm dài mộng mị giấc mơ hoang hoải. Từng cơn gió thổi thốt mơn mòi từ biển lùa qua cửa sổ ôm lấy chú vịt gổm lác lư vũ điệu hồng hoang. Vịt cười nắc nẻ, mắt ánh niềm vui chào ngày mới, đầu ngúc ngoắc đung đưa, không ngừng ngân dài tiếng kêu trong vát: "Binh... boong... binh... boong... binh... boong...". Ủ, mà ầy vịt ạ, chả phải lo nghĩ gì, lúc nào cũng vô tư rạng rỡ ngoác miệng ra cười. Giá như ta có được một phút giây bình an thanh thản như mà ầy thì tốt biết mấy. Đấy, có phải ta nghĩ quá hóa quẩn không vịt? Vừa mới vực dậy, chưa kịp đón không khí mát mẻ đã nghĩ lung tung rồi. Mà ầy cười nhạo ta phải không? Cứ cười đi, thân ta vật vờ giờ khác chi cái bóng trong ngôi nhà lạnh lẽo này hở vịt? Mà vịt gổm này, ta muốn hỏi mà ầy mấy mươi lần, rằng mà ầy cứ vui thế kia liệu có phải mà ầy giấu kín trong bụng nỗi nhớ bạn không? Ta có tội đã chia rẽ hai đứa mà ầy. Trước đây, hễ mở mắt ra là ta thấy tụi bay, rúc rích kêu những tiếng khô khò "Binh...binh...boong...binh boong...binh...boong..." như bản nhạc tự tình mãi không thôi. Đôi vịt chúng mà ầy là kỷ vật của mẹ mua cho ta từ hồi còn là thằng trai tóc khét mùi nắng. Nhớ sao buổi trưa mùa xuân ký ức ấy, mặc cho mưa bụi giăng giăng, ta ngồi như mọt rế nơi đầu dốc, dưới gốc cây cọ già ríu rít tiếng chim, chờ mẹ đi chợ huyện về. Dáng mẹ tất tả với đôi quang gánh trên vai, đi như chạy làm cho hai bên đầu đòn gánh, tụi quang thủng đung đưa, dún dẩy theo nhịp bước. Ta ùa vào ôm chân mẹ. Gương mặt mẹ hồng rục dưới mưa, tằm tằm cười, mắng yêu ta:

- Thằng nhóc này, ra tận đây đòi quà mẹ hở?

Ta tròn xoe mắt, rúc đầu vào vạt áo mẹ, nhõng nhẽo hỏi mẹ có kẹo bột hay tò he không? Mẹ dúm ngón tay chai sần vào trán dô của ta, dịu dàng:

- Có quà cho nhóc đây!

Không để ta đợi lâu, mẹ đưa cho ta đôi vịt gổm trắng phau, con nào cũng nhìn ta với ánh mắt thân thiện, rộng miệng cười. Có điều lạ là mỗi bước ta đi thì đôi vịt đua nhau khe khẽ hát những tiếng vui tai, không phải tiếng kêu của loài vịt thường chạy quanh nhà. Ta thắc mắc hỏi mẹ:

- Hai con này là vịt đực hay vịt cái?

Mẹ bẹo vào má ta một cái bảo:

- Là vịt gổm, không có đực hay cái, nó như nhau thôi.

Ta không chịu, cứ nhất định nói đây là đôi vịt một con đực, một con cái. Mẹ phì cười mắng ta là nhiều sự, rồi hái lá trầu không chấm nhẹ vào cổ một con và bảo với ta, đấy là con đực. Từ hôm ấy thật tình là ta quý mà ầy hơn con vịt ta đã tặng nàng kia vì mà ầy là giống đực như ta đấy vịt à.

Năm ta nhập ngũ lên đường vào Nam ra mặt trận, trong hành trang ba lô cóc căng phồng, đôi vịt chúng mà ầy được ngồi trong hộp nhỏ xinh, cùng ta hành quân qua lửa đạn, tới khắp các chiến hào trào sôi máu lửa và ngút ngát hoa! Thú thật, tụi mà ầy ở trong ba lô là ta như thấy có hơi ấm của mẹ để ta vững chãi nhịp hành quân.

Đất nước hòa bình được chục năm, tựa như duyên phận gắn kết với đất phương Nam tràn nắng gió, ta rời đất Bắc, nơi chôn rau cắt rốn đưa vợ cùng hai thằng con thơ dại vào tít tắp thành phố biển. Trong hành trang của ta có hai nhóc vịt tụi mà ầy đấy thôi. Mỗi khi ta vui thì không có chú mà ầy, nhưng lúc buồn thì đôi vịt tụi mà ầy hẳn nài nghe tao nói rồi cất tiếng nhẹ êm an ủi ta... Giờ thì mỗi con mỗi nơi, mà ầy có trách ta không vịt gổm? Này, chú vịt ơi, hãy thương nhớ bạn mà ầy như ta đang quay quắt nhớ nàng. Mà sao tao nhớ nàng đến héo hắt thế hả vịt? Nàng thông minh, nhạy cảm. Tinh tế, trong sáng, đoan trang. Nàng hẳn nài, hiền thực, lắng nghe và thấu hiểu. Ta thầm thương yêu và tôn trọng nàng, thế nên không dám cạy miệng nói lời yêu khi nàng hiện diện trước ta. Khổ thế đấy vịt ạ. Làm sao có thể nói ta thích nàng tựa như máu, như thịt của ta? Nàng sẽ không tin rồi cười khinh khích bảo ta đừng có vào vai diễn tuồng nữa. Và biết đâu đấy nàng sẽ nheo nheo đôi mắt liếc xéo ta rồi khuyên:

- Anh đừng làm diễn viên quần chúng nữa, vụng về quá!

Nàng là thế đấy. Nàng lơ lửng trước mắt ta mà ta không biết làm thế nào ôm được vào lòng. Ta khát khao. Ao ước.

Ta không thể thốt lời yêu trước nàng, bởi ta sợ nàng từ chối. Một người như nàng không chấp nhận lời nói chót môi, đầu lưỡi. Vậy thì ta sẽ mất nàng vĩnh viễn. Không còn nàng thì ta sẽ rơi vào trạng thái u tì mất. Thế nên ta đành cam chịu trái tim đau rất.

Ta nhìn sững thẳng người trong gương phản chiếu. Kia, rõ ràng là ta sao như không phải ta? Đôi mắt quầng thâm hoen rỉ có cái nhìn bạc phếch, thất thần, mỗi mệ. Cái trán nổi đồng dô ra bướng bình nhưng nhằng nhịt vết nhăn. Đầu ta tựa sân bay nhẩn thín còn lơ phơ mấy cọng tóc mây dựng ngược. Cái miệng lút ngộp trong bụi râu ria xồm xoàm gớm ghiếc... Ồ, cái mặt này đến ta cũng không muốn ngó nữa thì nói gì đến bàn dân thiên hạ, đây là chưa kể đến nàng.

Mặc thôi, ta mang khuôn mặt dãn deo chạy ra bãi biển. Ừ, vẫn còn sớm lắm, bình minh chưa thức giấc, sương tràn từ mặt biển theo từng con sóng ụp xóa soãi mình lên bờ cát. Sương mang vị muối phiêu du vờn vít phả vào mặt ta hơi mát dịu dàng. Cát mịn êm dưới những bước chân trần nặng nề của ta. Thoảng chốc những con sóng tinh nghịch nhảy nhót, chờn vờn như kéo chân ta trôi về phía lớp lớp những con sóng bươn bãi nô đùa. Như thường nhật, vào lúc lặn ranh giữa bóng tối lểnh loãng và nhênh nhang mơ màng của biển trời gọi ánh ngày đến, bãi biển dậy vang rì rào sóng hát, mặt biển xa xa vẫn còn nhấp nháy muôn ánh đèn từ những con tàu khơi xa. Sự vắng lặng của thành phố biển làm cho ta thấy khoan khoái, dễ chịu. Ta có thói quen xuống biển giờ này. Bất kể trời se se lạnh hay mưa rào cũng không vắng bóng. Một mình ta đối thoại với biển. Ta chờ mong câu trả lời tâm đắc để trái tim vụn vỡ của ta hồi sinh. Biển mệnh mang thăm thẳm ngàn trùng như lòng kia sẽ vô tư giữ cho ta những bí mật. Biển kỳ bí biết nuốt vào lòng nó những lời yêu thương ta dành tặng nàng. Phải chăng ta đã sai khi yêu nàng? Không biết nơi xa lắc ấy nàng liệu có giận mình?

Biết bao lần ta gắng hỏi mà sao biển vẫn cười ào ạt, tung sóng ngàn năm? Biển ơi, chẳng lẽ ta với hai thứ tóc trên đầu đang đặng hỏi rằng ta đúng hay sai mà không có câu hỏi âm? Chẳng lẽ cuộc đời một thằng lính trải qua sinh tử trong trận mạc mà ta đành ngậm đắng trong chính ngôi nhà từng được gọi với cái tên mỹ tự là tổ ấm hạnh phúc? Bàn tay ta từng vuốt mắt cho bao đồng đội ngã xuống trên chiến hào, trong cuộc chiến tranh năm xưa, giờ cam chịu cứng đờ trước màn hình vi tính sáng choang, chứa bao trắc ẩn? Đôi chân ta bươn bả trên những cung đường máu lửa huyền thoại, băng cắt qua khu rừng trụi lá vì chất độc, cháy xém vì bom rơi, trụ vững trước chiến hào dày đặc đạn nổ, hò reo mừng ngày hòa bình, giờ phải chịu trói bằng sợi dây xích gia đình ngàn cân vô hình ư? Biển à, biển dững mãnh, kiêu hùng mà mệnh mang ăm ắp tình yêu thương thế kia sao nỡ chối từ cho ta một câu an ủi? Ta đã làm gì sai trong ngôi nhà mình để chưa một lần được bà vợ ta nói lời êm ái, đủ cho tâm hồn ta chùng xuống?

Người đàn bà mấy mươi năm làm vợ ta đã vô tình làm khổ ta quá nhiều. Bà ấy dường như mắc chứng bệnh hoang tưởng. Căn bệnh ngày càng trầm kha không có thứ thuốc nào chữa nổi khi vào tuổi xế chiều. Trong não bộ bà thì sự ghen tuông bệnh hoạn luôn bùng phát. Bà cho rằng tất cả phụ nữ già hay trẻ, tình cờ đi ngang qua ta thì cũng ngó nghiêng, mím cười. Phụ nữ cơ quan ta, bạn bè của ta ai cũng kính sợ bà gán cho tội danh thích ta. Mấy mươi năm qua, ta nín lặng sống trong hoang lạnh là vì con thôi. Ừ, ta dối trá bạn bè cũng vì giữ mô hình gia đình bọt biển này. Đây không biết mấy mươi lần ta nói với bạn bè, ta có người vợ tốt, chu đáo và hết mực yêu thương ta. Là vì ta ước ao, mong đợi người vợ ngoan hiền. Là tại ta cả thôi. Ta mang mặt nạ mỹ miều ăm ắp, che dấu bộ mặt thật lạnh lẽo. Ta có phải thẳng hèn nhất? Ta có phải cục đất? Hay ta là cái quái quỷ gì trong họ? Ta đâu có dám trách ai, chỉ thẳm trách ta thôi. Ai cũng qua một thời tuổi trẻ sung sức, nhiệt thành, xông xáo với hoài bão ra trận, thế nhưng khi đất nước im tiếng súng thì chuyện riêng của bản thân lại không thấu đáo mà suy xét lẽ đời...

Ừ, giá như Biển biết được, có thời điểm ta đã bỏ nhà lên sống ở cơ quan cơm niêu, nước lọ tám tháng trời. Ta vẫn nghĩ rằng ta thật hèn trước gia đình. Không! Nói đúng ra là ta bị khuất phục bởi những giọt nước mắt ùng ùng chảy ra từ đôi mắt già nua héo hon của mẹ vợ - người một đời mắt mờ đi vì nỗi đau chồng hy sinh. Tim ta mềm ra, hồn ta tan chảy trước lời nói khản khản của mẹ vợ mong ta quay về gia đình để con ta có bố... Bây giờ, mỗi khi nhẩn nhín trước cơn hung bạo đập phá đồ đạc của bà vợ già bệnh hoạn nghi kỵ thì ta muôn phần hối hận sao có lúc ta nhát hèn để có đất cho tính đố kỵ, ích kỷ, ghen ghét của bà ấy có cơ hội phát triển lên cao. Hẳn là bà ta đắc ý vì đã trói chân ta bằng hai đứa con. Ôi chao sao ta lại bất lực, quản trí trước gia đình thế này?

Biển ạ, Biển biết rồi đấy, cách đây hơn chục năm ta đã nương nhờ cửa Phật hàng năm trời, ngày ngày chấp tác việc chùa, ăn chay, niệm Phật. Ta muốn tĩnh tâm quên đi thế giới xô bồ, trần tục. Ta chạy trốn chính thân xác ta và nấp vào chốn linh thiêng để gia đình ta không tan vỡ... Và chính cửa chùa từ bi, hỷ xả này đã làm ta

bình tâm mà nhẫn nhịn. Giờ thì ta đang trực diện với chính mình trước Biển. Ta cố co mình lại như con kén ngói nhà lạnh lẽo ấy. Ta không còn trẻ để sửa sai lầm của tuổi trẻ. Ngày ấy giá như ta có đủ thời gian bình tâm mà suy xét, hay ta không ngang ngạnh phớt lờ mọi sự can ngăn của gia đình, thì cái thằng ta không phải trả giá cả cuộc đời.

3

Ta trở về nhà trong lòng trĩu nặng suy tư... Ta, thằng con út trong gia đình đông anh em. Ta, một giấc mơ hoan hỉ, giọt máu muộn màng của mẹ. Mười sáu tuổi ta viết đơn tình nguyện nhập ngũ, bỏ lại sau lưng giấc mơ giảng đường. Sáng tháng giêng giá lạnh, mưa bụi giăng giăng trên tán lá cọ, rồi lăn xuống ướt đẫm bờ vai, ta lên gò đồi vái lạy mộ cha. Chiều. Gió lạnh chạy thông thốc từ cánh đồng vào nhà réo lên tiếng ù ù, ta cúi đầu tạ từ mẹ. Mẹ ngậm ngùi dặn ta, luôn nhớ mình là con của một gia đình cách mạng. Mẹ không trách, không giận ta dấu mẹ đi tòng quân. Ta đâu biết, ngày ta lên đường vào Nam, mẹ âm thầm nuốt nước mắt, nút chặt niềm đau bởi hôm ấy giấy báo tử anh ta về nhà.

Đất nước hoan ca khúc khải hoàn toàn thắng chưa đầy năm thì ta chọn hướng đi cho riêng mình. Ta ra quân, về nhà ào vào lòng mẹ, ta nói với mẹ sẽ bước vào giảng đường đại học, nối tiếp giấc mơ dang dở của tuổi mười sáu. Tuy không nói ra nhưng ta đọc trong mắt mẹ nỗi ưu tư của người đàn bà chân quê một đời lam lũ. Mẹ thở dài sâu hút rồi bảo:

- Tương lai là do con chọn lựa, sau này có lên thác xuống ghềnh thì con phải cố gắng gỏi vượt qua. Đường đời không chỉ có hoa thơm đâu con, còn có vô vàn đá nhọn, gai sắc.

Ta thưa với mẹ:

- Mẹ cho con hình hài, dạy con nhân cách, lẽ sống ở đời, con tạc dạ lời mẹ và luôn nhớ con là thằng trai nơi núi đồi cần khô sỏi đá, là người lính bước ra từ khói lửa đạn bom. Con học làm người, học kiến thức cả phần của đồng đội đã hy sinh.

Ta những tưởng sẽ dán mãi nhíp bước trên ba mươi sáu phố phường thủ đô, để chàng trai ta, một sinh viên xuất sắc năm cuối sẽ làm kỹ sư của một nhà máy nào đó, để rồi chiều cuối tuần ta và Thủy - cô bạn sinh viên năm đầu trường đại học sư phạm ấy cùng thong dong thả bộ trên con đường Thanh niên ở Hồ Tây lẩn tẩn sóng, nhẹ nhẹ gió. Lần nào cũng thế, hương bồ kết pha vị lá bưởi trên mái tóc dày mượt của Thủy cũng làm ta ngất ngây và đổ mặt đại khờ. Thằng lính trải qua khói lửa như ta không nao núng, vậy mà đứng trước cô bạn gái lại luống cuống, vụng về, trái tim sạm khói súng đập thùng thùng như trống hội. Mấy lần đi chơi với nhau ta chỉ dám cầm tay em, thế là đã đủ cho ta sượng lấm rồi. Thủy thơ ngây, trong sáng. Thủy mộng mơ, lãng mạn. Thủy nhẹ nhàng mà tinh tế. Ta như bị hút vào đôi mắt thông minh rạng ngời của em. Thủy như làn nước trong vắt chảy vào tâm hồn ta làm cho ta ngất ngây, xao xuyến. Em – mỗi tình đầu của ta đến và đi nhẹ nhàng để lại ta một khoảng trống cảm lạnh.

Thủy cùng gia đình đi định cư ở nước ngoài không một lời nhắn nhủ làm cho ta tim ta nứt nẻ đau dội, mặt ta nhuộm màu bàng bạc của lá úa, mắt ta có đám mây màu sẫm ủa ập, chân ta bước liêu xiêu như đi trong tầng không... Ta làm sao có thể ở lại Hà Nội mà thiếu ánh mắt, nụ cười của Thủy? Phố phường nhộn nhịp người xe đầy mà vắng dáng hình mảnh mai của em. Tiếng cười trong trẻo của em tưởng như không bao giờ thôi vang, vậy mà nó biến mất trong hư vô. Ta lủi thủi quay gót về quê như một kẻ vô hồn, đầu ta chất chứa nỗi buồn.

Ta nhớ như tạc khắc chiều tháng Bảy năm đó, và có trôi trong mơ ta không nghĩ rằng đó là chiều cuối gặp nhau, để rồi những ngày sau ta thất thần vì không em. Hồ êm ả mênh mang. Từng làn gió kéo hơi nước lên đường Thanh Niên phả vào người mát rượi. Hàng cây phượng vĩ khoe những chùm hoa chói chang trong nắng chiều sơ rút lên ngọn cây. Đôi mắt Thủy tròn xoe long lanh:

- Anh nhìn kìa, gió chạy trên mặt hồ".

Ta khẽ gật đầu:

- Ừ...gió chạy hay nhỉ, đúng là sinh viên văn khoa

Thủy cười mơ hồ:

- Anh có biết là anh ngố...đến thế nào không?

Ta ngạc nhiên:

- Anh ngố?

Thủy ngúng nguẩy:

- Thì...chả ngố à, ngồi trên này cũng xa mấy chục xăng tí...

Ta chợt bật cười, đứng dậy giơ tay vít nhanh phượng đỏ thắm cuối mùa đang cháy lên trong ánh đèn đường. Bất chợt Thủy đứng nép vào ta, thì thầm nhẹ bẫng:

- Anh à, đừng ngắt hoa, cây sẽ đau lắm!

Chao ôi, hương thơm nhẹ nhàng thoảng, sự đụng chạm tế nhị khiến ta ngất ngây. Giọng nói nhẹ bẫng ấy của em làm ta chợt buông tay, tim đập rộn lên. Như có sức hút kỳ lạ, ta ôm chặt em, nhẹ nhàng đặt nụ hôn dài lên đôi môi màu hoa hồng ngát hương ấy. Thành trai hai mươi lăm tuổi run rẩy trong nụ hôn đầu đời với em mới nồng nàn làm sao. Miên man. Nhẹ trôi. Hoàng hôn tím sẫm mặt hồ, gió lao xao tấu lên giai điệu rộn vui, sóng hồ dập dờn...dập dờn. Ta và em những tưởng sẽ tan vào nhau nếu trời không bắt chợt nổi giông gió.

Sấm chớp nhì nhằng chí chát. Em cuống quýt giục ta ra về kéo mưa to. Ta và em quyến luyến, bịn rịn với nụ hôn mãnh liệt trong cơn cuồng phong của đất trời. Và đêm ấy, ta đâu biết, gia đình em ra đi trên chuyến bay hành trình tới đất nước khác định cư. Ta chắc chắn một điều, em ra đi trong tội cùng đau khổ vì không gặp được ta... Ta trở về nhà trong tâm trạng tâm hồn vỡ vụn, chảy máu. Mẹ là người an ủi, là chỗ dựa tinh thần vực ta đứng dậy, vui mình vào công việc gần hai năm thì gặp người đàn bà vợ ta bây giờ. Đau cho ta cái miệng lưỡi chua ngoa ấy của vợ ta sao lúc đó ngọt ngào, phình phờ, dẫn dụ ta vào thế giới mê hoặc, bùa lú...

Quen biết chưa đầy nửa tháng, ta bỗng bật ngờ lời lấy người ấy một phần thương cảm cô là con của liệt sĩ. Một phần nữa là ta được bay bổng, đắm đuối trong lời ngọt say. Anh chị ta ra sức can ngăn, dèm pha rằng phụ nữ mang tướng đàn ông thô kệch, vụng về mà ghê gớm. Đàn bà tuổi Quý Tỵ thâm hiểm khó lường... Nhưng lúc ấy ta bỏ ngoài tai lời mọi người thân chỉ vì muốn vui mình trong người ấy để quên nỗi đau đầu đau khổ... Mẹ ta lặng lẽ thở dài sâu hút tựa tiếng gió lùa khe liếp. Tiếng thở dài của mẹ nói lên nhiều điều lắm mà ta không biết. Phải chăng khi ấy ta cố tình ương ngạnh không hiểu... Giờ ta có hối hận thì cũng làm gì được nữa nào? Mẹ ta đã thành người thiên cổ bao năm rồi. Động lại hư không nét cười buồn thương ta mà thôi.

4

Ta muốn gào lên trước sự vô tình của Biển. Ta muốn lia đá xuống làn nước ào ạt con sóng gổ lên nhau kia khiến cho chúng đau giống ta... Phải chăng sự đau đớn nó cứ cắt từ trong máu của ta, một kẻ tha hương lạc đến vùng biển tràn nắng này đang như cắt cửa ta thành trăm mảnh vỡ vụn. Ta muốn chạy trốn cuộc đời mà không thể. Ta muốn thoát khỏi lạnh lẽo của gia đình đứt gãy, tận nguyên từ hai mươi năm qua mà không thoát nổi. Người đàn bà vợ ta như là một loài dây có nhựa độc bám nhằng, thít chặt ta... Ta với họ như nước với lửa. Hễ ta nói xuôi thì bà ta thổi ngược, hễ ta bàn chuyện bà ta hững hờ làm ngơ. Bà ta có duy nhất một chuyện sẽ cất tiếng cười tựa quỉ ám khi lục lợi túi ta lấy tiền... Chỉ có tiền là trên hết. Chỉ có tiền bà ta mới cười... Thật đau cho ta một kẻ làm ra tiền nhưng luôn thiếu tiền.

Sự thật về gia đình luôn được ta bưng bít, dấu kín vì tính sĩ diện và lòng tự trọng. Ta không muốn người khác nhìn ta với ánh mắt thương hại. Ta tránh xa những cuộc vui bởi ta không muốn về nhà nghe lời xúc xiểm. Ta lẩn tránh những ánh mắt của biết bao phụ nữ... Để rồi ta co quắp trong cô quạnh và luôn ao ước có mái ấm hạnh phúc với người vợ tốt... Anh em họ hàng, bạn bè gần xa không ai biết ta có mẹ vợ ghê gớm, bệnh hoạn. Ta dối trá bản thân, lừa phỉnh mọi người khi luôn miệng nói rằng "Vợ mình, cô ấy là một người tốt". Ấu đó cũng là một cách giải tỏa ước ao có một mô hình gia đình hạnh phúc mà do lời nói ta tự tạo. Ta biết, mẹ vợ thấy ta nói thế thì hãnh diện lắm và cạnh nghĩ luôn coi ta là kẻ nhu nhược. Ta sống lắt lay, dật dờ chịu đựng vì hai thằng con ta đẩy thôi. Ta không muốn chúng trách ta. Ta không thể để con có cha thì không có mẹ. Ta ngậm hạt đắng để cho con ta có mía mật. Ta không thể để con ta mắc sai lầm giống như ta. May sao hai thằng con ta không giống tính mẹ. Chúng phóng khoáng và năng động. Ta luôn cảm thấy an tâm là con ta nhân từ, độ lượng, bao dung...

Bao năm qua, ta nhẫn nhịn đến không cùng trước mẹ vợ cho đến khi gặp nụ cười tỏa nắng của nàng. Ta ngỡ ngàng bởi tính nàng tựa như bản sao của Thủy. Trong vắt. Ấm nồng. Nàng như nam châm hút hồn ta từ bao giờ, khi nào không biết. Song trớ trêu thay là nhớ thương nàng đầy mà ta không dám mở miệng. Ta biết tính mẹ vợ sẽ âm ỉ lên nếu ta thoát khỏi vòng cương tỏa của mẹ. Giờ thì ta đang đối diện trước Biển mênh mang nước và rào rạt gió. Ừ cũng vào một sáng như sáng nay, ta đã gọi điện thoại đánh thức nàng. Ta lúng túng nói nàng thứ lỗi. Từ thình không xa xôi hơn ngàn cây số, nàng cười trong vắt, nói với ta đã dậy làm việc từ lâu rồi. Và không hiểu tại sao, trong câu chuyện không đầu, không cuối ấy ta hỏi xem vịt gổm ta tặng nàng thì nàng để ở đâu? hay là đã lãng quên để vịt ở góc nào đó rồi? Nàng nhẹ nhàng bảo:

- Nó đang ở đây, ngay trước mặt em, bên cạnh laptop em đang làm việc...

Lúc đó trong phút giây thăng hoa, ta không nén được xúc cảm, trái tim ta rung chuông và ta ngỏ lời qua điện thoại... Ta nói nhiều, rất nhiều rằng ta yêu nàng từ lâu lắm rồi, hình bóng nàng tươi tắn, vô tư trong triền miên những giấc mộng寐 của ta. Mong sao nàng là chỗ dựa cho trái tim thấy xước rỉ máu của ta... Nàng ngưng lời không trả lời. Tiếng cười chạy trốn. Sự lặng thinh của nàng làm ta bất an...

* * *

Biển ào ạt gió. Mặt trời chùng chình, nấn ná xoải nhịp nắng trên mặt nước mênh mang. Ta băng khuôn bám điện thoại gọi nàng. Tiếng nói vẫn ngọt ấm, trong vắt vang xa. Như thường lệ, nàng khuyên nhủ ta, tuy nhiên trong từng câu nói ta cảm nhận rõ có phần dè dặt, chất lọc. Nàng bình thản nói với ta, anh không còn trẻ mà mơ mộng như thời đôi mươi. Hãy thực tế đi. Và, sau chút ngập ngừng, nàng lấp lửng:

- Anh à, mong sao chú vịt gổm của anh sẽ gặp lại bạn nó...

Bước chân trên bờ cát của ta như lún xuống, mặt ta nhạt nhòa lúc chụm lại, khi vỡ tan tựa như ảo ảnh trong nước biển xanh ngồn ngộn những con sóng... Ta nghe có tiếng ù ù như gió rít và có cả tiếng cười ròn rảng trong điện thoại. Bất chợt, nàng hồn nhiên khoe, nàng cùng chồng và mấy người bạn đang đứng trên núi cao quê nàng. Nơi đây bông bành mây bay và gió thổi. Gió quê nàng ngọt chứ không mặn mòi như gió biển nơi ta. Nàng chỉ cần hé đôi môi hồng ra là đã thấy vị ngọt thấm vào đầu lưỡi... Tiếng cười lạnh lạnh dội vào tai ta từng nhịp vụn vỡ.

Thái Nguyên Tháng 3/2017

Bùi Thị Như Lan